

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DONUM

ETTURTUR NIDUM ALTIARIA

XVI. ÉVF. 1915. 12. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK PELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Szentkeresztvárosi nyomda r. s.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPOLO TUO.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI.

ELECTORUM CONSERVATI CUJUS NON SUM DIGNUS...

Kis örökimádás címen *dr. Tiefenthaler József* 15 gyönyörű, szentség-látogatást tartalmazó imakönyvet adott ki. Főképen ifjúságnak és eucharisztikus szövetségi tagoknak való. Magán és nyilvános szentségimádasoknál kitűnő segédkönyv, melyből kórusban is lehet imádkozni. Ára 80 fillér. Rendelhető a pénz előleges beküldése mellett a Szent-István-Társulatnál (Budapest, IV., Kecskeméti-utca 2.), *dr. Gamauf István euch. szövetségi orsz. igazgatónál* (Budapest, IX., Üllői-út 77.) és a kiadónál (*dr. Tiefenthaler József*, Wien, IX., Boltzmanngasse 14).

Magyar kultúra. Társadalmi és tudományos szemle. (Megjelen havonként kétszer: 5-én és 20-án. Évi ára 12 korona. Budapest, VIII., Horánszky-u. 20. sz.) — Legújabb száma most jelent meg a következő gazdag és változatos tartalommal:

Tanulmányok: Vallás és demokrácia. *Martinovich Sándor S. J.* — Az orosz zsidókérdéshez. *Dr. Éderer István.* — Az olvasás művészete. *Dr. Várdai Béla.*

Tárca: Egy magyar hírhirdető a Pombal-féle egyházüldözés rémnapjaiból. (Első közlemény.) Közli: *Szittyai Dénes S. J.*

Pajzs és kard: Levélszekerény. *Krisztus a — madárijesztő,* a Pesti Hírlap szerint. r. — *Álkatholicizmus.* r.

Szemlék és kritikák: Könyvek: *Posch Jenő:* Lelki jelenségeink és természetük. *Bernhard Zsigmond S. J.* — *Pásztor József:* A muszka vendég. Ifj. *Gonda Béla.* — Színház: *Vigszínház.* *Knoblauch:* Ónagysága ruhája. Z.

Napló: A bolgár katholicizmus. *B. J.* — *Fenyő Miksa* — a magyar Helikonon. *B. K.* — A Babits-ügyhöz. *bk.* — Rövid följegyzések.

A pápai áldás szép plakettje a Szentatya arcképével elegáns kivitelű **LEVELEZŐ-LAPON** kapható a „Jézusom öröömöm“ szerkesztőségében (Budapest, IX., Üllői-út 77. szám.)

Egy darab levelező-lap ára : 4 fillér.

100 darab ára : 3 korona.

ÖRÖKIDŐS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. Wéber Pál*: Elmélkedés a karácsonyi nagy antifonáról. — *Pázmándi*: Szent szív a misztikus éjben. — *Dr. Porubszky Géza*: Karácsonyi levél. — *Blaskó Mária*: A látók éjszakája. — *Kozelka Jenő*: Az élet kenyere. — *Gáspár János*: A karácsonyfa meséje. — *Várkonyi Fidél*: Elefántcsonttorony. — *Dr. Tiefenthaler*: Tovább egy lépéssel — *Röptében a nagyvilág körül*. — *Oltáregyleti élet*. — *Irodalom*. — *Kimutatás*.

Elmélkedés a karácsonyi nagy antifonáról.

AZ ADVENT előkészület a karácsonyra. Várjuk, epedve várjuk Üdvöztítőnk eljövetelét. Tele van a szívünk kívánsággal, sóhajtással, kéréssel: Jöjj el, Uram, békesség királya, fejedelme! Az egyház antifonákba foglalja az advent utolsó hetében a Megváltó utáni vágyakozását, melyeket «nagy antifonák»-nak nevezünk. Magasztos, mély gondolatok. Kifejezik az Ószövetség nagy vágyakozását a megígért után. Minden egyes antifona egyúttal alkalmas előkészület karácsonyi szentáldozásainkhoz. Hiszen minden egyes szentáldozás lelkünk karácsonya: ünnepeljük az Úr Jézus eljövetelét szívünkben, lelkünkbe a kenyér színében.

Első antifona. Ó bölcsesség, melyet az Úr öröktől fogva birt, mielőtt valamit teremtett kezdettől. Te vagy az, Urunk Jézus Krisztus, ki nekünk az Istentől bölcsesség és igazság, megszentelés és váltság lett; Te vagy az örökkévaló világosság fényessége és az Isten dicsőségének homály nélküli tüköre és az ő jóságának ábrázolata; Te vagy az, Urunk, Üdvöztítőnk, ki magadról mondád: Úgy szeretted Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adá. Ó bölcsesség, mely *elérsz végtől végig*. Bűnbeszűnünket követte az irgalmas ígéret, hogy Megváltót kapunk. Erről az ígéretről prédikáltak századokon át a próféták, míg az idők teljességében kegyesen megjelent az Isten Fia és adóslevelünket keresztfára szegezé, önmagát pedig a szeretet szentségébe nekünk hagyá. Valóban *elérsz végtől végig*: az örökkévalóság dicsőségétől... le az ember nyomorúságáig és *elrendezesz mindent erősen és kellemesen*. Megnyitod szívünket, hogy kövessük tanításodat, példádát, haláloedet, dicsőségedet. Ó bölcsesség, *jöjj és taníts meg bennünket az okosság útjára!* Ez a mi legnagyobb óhajunk és kívánságunk. Taníts fölvilágosító kegyelmeddel,

tanításoddal, életeddel, csodáiddal. Te vagy a világ világossága; aki téged követ, nem jár sötétségben, hanem az élet világossága lesz nála.

Második antifona. Ó Adonai! — hangzik fel az egyház imája. Izaiás szava. Hallom folytatását: Ime az Úr Isten eljön erősséggel. A kis Jézuskában fölismerem hatalmas, erős Istenemet ép úgy, mint az oltáron a kenyér színében. Beteljesedtek Izaiás próféta szavai: az Isten önmaga jó el és megszabadít titeket. Megmondotta, hogy úgy lesz; hiszem Uram, hogy te vagy Krisztus, az élő Isten Fia, ki e világra jöttél! *Te vagy Izrael házának vezére!* Eljöttél, amint a próféta mondotta, hogy mint vezér kormányozzad népedet és uralkodjál Jákob házában mindörökké. *Aki Mózesnek a tűz lángjában egy csipkebokor közepén megjelentél és neki Sina hegyén törvényt adtál,* hogy higgyünk, benned bizunk, hozzád ragaszkodjunk, tőled el ne szakadjunk, mert te vagy a mi erős Istenünk. *Jöjj és kitárt karoddal válts meg minket!* Te vagy a mi irgalmas és kegyelmes Istenünk, ki elveszed a gonoszságot és vétkeket és bűnöket — szabadíts meg minket, hisz rólad mondatott, hogy megsebesítettett a mi gonoszságainkért, megroncsoltatott bűneinkért, — aki önmagadat adtad mindenekért váltságul. Bizunk áldó karodban, hisz magad mondád: bizzatok, én meggyőzőm a világot.

Harmadik antifona. Ó Jessze gyökere! — Jézus Krisztus, ki Dávid megalázott királyi törzséből származol, ki szegénységben születél, hogy szeretetünket megnyerjed. Itt az oltáron még szegényebbnek látszol; itt mindent elrejtessz: istenségedet, emberségedet, itt csak egyet látok: szeretetedet. De szegénységed dacára is erősen hiszem, hogy király vagy, kij megítélni fogsz eleveneket és holtakat — «legerősebb vagy», ki ajkaid lehelletével megöli az istentelent. *Felül állasz a népeknek!* Előtted még a királyok is alázattal és hallgatóan meghódnak és hozzád könyörögnek a nemzetek. Te vagy cselekvéseink központja, típusa, igazgatója! — szíveinket magadhoz vonzod és királyi zászlód a szent kereszt jele! Alázattal imádom önkéntes szegénységedet, én hatalmas Istenem! *Jöjj, szabadíts meg minket, ne késsél!* Ó bár szakasztanád meg az egeket és leszállanál! Elolvadnának orcád előtt a hegyek! Ne más küldjél, magad jöjj Uram! — amint hiszem is, hogy te vagy jelen az Oltáriszentségben. Szabadíts meg minket a bűntől, a szolgaságtól, a haláltól. Egyedül benned bizunk, mert tudjuk, hogy mint a fiaik fölött lebegő madár, úgy oltalmazol minket is. «Közöttünk jársz» — itt vagy oltárainkon és hallatod szavadat: Térjete meg, bármi mélyen estetek el! — és megszabadítasz minket. *Jöjj és ne késsél,* hisz Atyánk vagy Te, teremtőnk és mi mindnyájan kezeid alkotmánya. Ne haragudjál, Uram és ne emlékezzél meg többé bűneinkről; ime tekints ránk, mi mindnyájan a te néped vagyunk.

Negyedik antifona. Ó Dávid kulcsa! — Krisztusom, ki Dávid királyságát örök szellemi királyságra emelted, Nálad a kulcs, Nálad a mennyei és földi hatalom. Új országot alapítasz, melynek Dávid birodalma csak előképe volt. Kérünk, Uram: jöjjön el a te országod! Szeut és igaz, kinél Dávid kulcsa vagy — Te mondd. Neked adatott minden hatalom mennyben és földön. Te vagy, *aki megnyitod és nem lesz, aki bezárja; bezárod és nem lesz, aki fölnyissa.* Eljöttél és megnyitottad országod ajtaját számomra is; nincs hatalom, sem kísértés, sem erőszak, mely Tőled elszakítson. Apostoloddal mondom: semmi sem szenvedés, sem halál, sem háború, sem szomorúság, semmi sem szakíthat el engem Isten szeretetétől, mely az én Uramban, Jézus Krisztusban vagy. *Jöjj!* Uram, hatalommal, irgalommal, szeretettel és *vezess ki* engem a bűn börtönéből, *ki sötétségben és a halál árnyékában ülök.* Ime eljöttél, hogy világosságunk légy és üdvöztőnk a föld végső határáig — eljöttél Jézusom, hogy azoknak, kiket fogva tart a bűnök bilincse, — eljöttél, hogy mondhassad azoknak: «menjete ki!» — és azoknak, kik sötétségben vannak: jöjjetek napfényre! Vezess bennünket és el nem tévedünk, légy pásztorunk, vezérünk! Vezess és nem éhezünk, nem szomjazunk, mert kenyeret adsz nekünk, melynek erejével el nem fáradunk és italt adsz nekünk, mely szökőkút vize az örök életre. Te vagy világosságunk, mi a te néped! Hívj Uram és jövök!

Ötödik antifona. Ó fölkelő nap! — Krisztus, kit az Úr nekünk világosságnak adott, légy nekem is új élet hajnalhasadása, légy reményem és bizalmam. Nem a nap az én világitóm, sem a hold fénye nem világit nekem, hanem Te légy az én örök világosságom és dicsőségem. Nincs másban dicsekednem, nem is akarok, csak Tebenned! Te *az örök világosság fényessége:* itt az oltáron is, noha elrejtetted dicsőségedet és fényességedet és szolgálai alakot veszel föl, Te az igaz világosság, mely a sötétségben világitasz. A Te jelenléted nekünk tanítás, kegyelem, világosság, fölbuzdulás, boldogság! *Te az igazság napja:* Te vagy az életszentség forrása, akiben az isteni szentség teljessége lakozik! Krisztus teste, Krisztus lelke szentelj meg engem! Te vagy az, akit az Atya megszentelt és e világra küldött, kinek születését az angyal is úgy hirdette Máriának: a Szent, ki tőled születik, Isten Fiának fog hivatni. Te általad lettünk Isten igazságossága: Te ragadtál ki a sötétségből és a halál árnyékából. *Jöjj!* Jézusom! Egek harmatozzatok onnan felül! — epedünk, fohászokba fakadunk szabadító eljöveteledért! Jöjj és *világosíts meg minket,* mert Te vagy a világosságom, szabadulásom és életem oltalmazója, az út, igazság és élet! Aki Téged követ, nem jár sötétségben. Csak Téged, egyedül Téged akarok követni!

Hatodik antifona. Ó nemzetek királya és mindnyájunk kívánsága!

Úgy érzi magát az ember most is a karácsonyi éjben, hogy kívánna élni, szeretni, megpihenni, csendes otthont lelteni, de minden oly hideg, fagyos, kietlen körülötte. Valóban dermesztő, télies világ, hol nincs egy biztató szó, forró kézszorítás, nincs édes, szerető tűzhely, egy bizalmas barát, mert úgy állnak az emberek a siralmas földön, idegen hazában, mintha nem is egy Atyának gyermekei lennének, hanem mostoha testvérek, kik oly ridegen férnek meg egymás mellett, mint ahogy ridegen állnak egymás mellett és félelmetesen merednek az égbe a kihalt erdő levéltelen fái, — és most így ebben a környezetben úgy látom és érzem, hogy itt e nagy világban sehol sincs szív, egy igazán szerető, jóságos szív!

Ebben a rideg éjszakában jelent meg azután a karácsonyi angyal. Feltűnt ragyogó suhogó szárnya a sötét égbolton, fönn járt a magasan milliók fölött, hogy milliók lássák még századok múlva is! Végigsuhant a megdermedt föld fölött, maga után huzta, mint aranyos szivárványt, angyali uszályát, mely aztán a magasságok honát kötötte össze e szegényes alacsony hazával, hol nem volt béke, nem volt testvériség, nem volt szeretet, hol négyezer év óta hiába kerestek egy igazán érző, szerető szívet!

A Kisdéd keblében szerető Szív dobogott! Itt dobbant meg először Jézusnak Szíve! Nincs hazája, nincs még palotája. Járatlan az út még szülőháza felé. Ajtaját vad hajtások környezik. Útszéli a lakás, állatok tanyája, de itt kezdett élni, mennyországot nyitni, új fényt deríteni Jézusnak Szíve!

Mily egyszerű, igénytelen kicsinynek tűnik fel ez isteni Szív! És mennyire *elhagyatott!* Ez érinti meg legjobban az én lelkemet most, mikor Betlehemre gondolok, s bölcsője elé borulok és érzem és látom, mennyire elhagyatott e jóságos Szív! Úgy beleillik e misztikus éjbe a Szent Szív elhagyatottsága. Talán nem is volna oly szép és megragadó a karácsonyi barlang, ha fény és pompa venné körül a szelid és alázatos Szív koldusi jászolyát. Hisz majd harminc év múlva is egyedül fogja elhagyni a názáreti otthont, hogy népeket tanítson és üdvözítsen! Mikor majd oly sokaknak beszél és oly sokat oktat, annyi könnyet töröl és annyi bűnt bocsát meg, lesz-e majd neki is fészke és pihenő barlangja, hová fejét lehajtsa?! Ki tudja hányan fogják majd ekkor megismerni e sok ezer közül? Egyedül fog majd éjjeleket virrasztani keserűségben, sajnó Szívével, de a legrettenetesebb és legelhagyatottabb e sok éj közül majd ott fönn az Olajfák hegyén lesz!

Szegény elhagyatott, jóságos Szív! Ebben az egyedüllétében mintha jobban tudnók szeretni és gyöngéden, résztvevően hozzája simulni. Most érzem valóban, hogy Ő szeret, igazán szeret!

Ó, mily jó ezt tudni a küzdő lelkeknek! Hisz ők értik csak valóban, mit ad *nekik* ez édes, elhagyatott Szív. Ha nem találnak senkit, ki résztvevő lenne, ha álniok kell az életben egyedül ezer nehézséggel küzdve, ha nincs senki, aki segítene s a nagy elhagyatottságot is megédesítené, ha mindent elvesztettek és ha mindenki elfordul már tőlük, ha vergődik és vívódik a lelkek, akkor borulnak le az Oltáriszentség elé, hol mindig Betlehem és Karácsony van, ott most is angyalok és pásztorok járnak, kik őket is Hozzája vezették és ujjal mutatnak a szent ostyában élő és annyira szerető elhagyatott Szív felé!

De karácsony éje másról is beszél. A Szent Szív másra is tanít. Úgy látom, hogy az elhagyatott honban egy *bátorító és erősítő Szív* lakik. Azt mutatja és mondja, hogy elhagyatottságban, ismeretlen uton, megtépett ruhában is Ő velünk marad, mint a mi folyton buzdító, bátorító Szívünk. Az Ő bölcsőjéből a diadal sugara árad szét, mely beara-nyozza és fénnel tölti be az akkor még koromsötét eget. Göröngyös egyiptomi sziklán vadállatok tanyája közt, Nikodémus bizonytalan, éjféli arcán, a tékozló fiúk esdeklő kezén, bűnbánó lelkek megtört szíven, az igazságot keresők bizó tekintetén átverődik és ragyogva tündököl az isteni Szív útmutató, bátorító szava. Értem most már, miért sereglett köréje az ötezer ember, miért állták körül a megholt sírboltjánál is, miért lesték ajkáról a boldogság szavát, mert az élet országútján járóknak Ő fogta meg kezét, az elhúnyt koporsóját Ő kopogtatta meg, az elhagyatott, bizonytalan lelkeknek Ő lett támaszuk, a gyöngék és csüggedők szívébe Ő öntött erőt, Ő a mindenkit erősítő jóságos Szív!

Úgy szeretném végigjárni éjféli misék titokzatos csendjében a templomok szentélyeit. Ki tudja, mit suttog ott most ezreknek a szíve? Hogy temeti kezébe könnyező arcát az idők járásától megviselt gondsujtotta férfi, ki visszagondol ifjú évei boldogabb karácsonyára, mikor még fehér ruhában, fehér lélekkel járt, de akinek most már nemcsak lába reszket és járása inog, hanem kinek lelke is beteg és gyógyulást vár. Ellebeg előtte a betlehemi Kisded résztvevő arca, ki rája is néz és ki most is az ő tekintetét keresi. Ő azonban nem mer szemébe nézni! Régen volt az, mikor még Őt igazán szerette! Leghátul pedig, az utolsó padokban egy kedves szöke arcú gyermek megrántja prémes bundába öltözött ősz atyjának kezét és mondja csendesen: Papa, az a bácsi ott sír!

Igen, sír és könnyez vele ki tudja mennyi szem, kik mind Őt keresik, kít elvesztettek már!

De Betlehem felől is csillag támadt; az elhagyott jászolhoz királyok jöttek, az éjféli misében is csengetés hallik, mintha angyali karok zenéje szállna a magasból a csendes éjben és ekkor száll le közéjük az,

kit elvesztettek, rég elfelejtettek, de akit úgy vágytak vissza: a Szentséges Szív az Oltáriszentségben!

Ez a karácsony-éj boldog pillanata. Ha eltűnne a templomban ekkor minden fény, ha sötétséggé válnék minden ragyogás, ha elaludnék az oltáron minden gyertya, a hívő lelkek szemei előtt mégis csak feltűnne e titokzatos éjben a minden pompát pótló és minden fénynél ragyogóbb isteni Szív!

És meglátnák mindnyájan, kik hisznek Ő benne! Elszállna az oltár-ról a padsorok közé azoknak szívébe, kik gyengék, reszketők terhelt, fáradt és megpróbált lelkek. Hisz ezek azért jöttek ide, hogy Őt lássák és bíráják, kik mindnyájan úgy borulnak eléje, mint az alázatos egyszerű pásztor az első karácsony-estén. Ezek mind betlehemi pásztorok, kik hisznek, biznak, remélnek Ő benne, kik mind, mind tőle várják e jóságos Szívtől az erősítő bátorító szót!

Nem is lenne édes a karácsonyi ünnep, ha nem jutna eszünkbe a Kisdednek Szíve, ki koldusi bölcsőben elhagyatott volt. Úgy látom, hogy most is megnyílik az ég s az angyali seregek most is dicsőséget zengenek a szerető Szívnek.

Oly szépen tündököl az ezüstszinű hold a fényes csillagok miriádjai közt, mintha Ő vezetné nyáját a jó pásztor útján. E misztikus éjben a Szent Szívet látom a teli hold képében, a csillagok ezrei pedig emberek halhatatlan lelkei, kik nesztelenül lebegnek körülötte s mint boldogult lelkek szállnak az éjszakákban is tündöklő és biztos utat mutató isteni Szív felé!

Budakesz.

Pázmándi.

Karácsonyi levél.

HA BELE fogsz nézni a karácsonyfa gyertyájának szelíden imbolygó lángjába, eszedbe jutnak a régi, igazán szent karácsonyesték, amikor csordultig volt a szívünk örömmel és ott állva Jézus fája alatt, benéztünk a zöld fenyő száz, csillogó fény szemébe, a vigasságtól ragyogóbb szemmel, mint a karácsonyi csillag ragyogása. Úgy éreztük, hogy az Isten újra lehajol a földre és a legelső karácsonyi éjszaka mézédés szeretetével megcsókolja a földet. Meleg karok ölelését éreztük akkor, azon karokét, melyen angyalok éneke mellett ölelték át szeretetükkel a bűnös világot. S ebbe az érzésbe beleremegett a mi szívünk és mámoros érzések remegtették meg a lelkünket.

Akkor azt hittük, hogy ezen az estén mindenkinek csendítenek az angyalok. Hogy ezen az éjszakán nincsenek tolvajok és rablók, nincsenek gyilkosok és véres könnyek és hogy a béke angyala helyett sehová se száll le az öldöklés angyala. S mikor éjfélkor megkondult az ezer meg ezer harangszó, úgy éreztük, hogy az egész világon meghalt a bűn. «Hodie per totum mundum melliflui facti sunt coeli. Ma az egész világon mézzelfolyókká lettek az egek!»

De hová lett az a mézzelfolyó világ, hová lett az a sok csodaszép hangulat? A méz vérré, a hangulat könnyharmattá változott. Valamikor az egek harmatozták az Igaz reményét és szeretetét, má a föld harmatoz párolgó, meleg embervért. Mi a megváltott nemzet, mi a Békeimádók alája kerültünk a világtörténet véres burájának. Ez a véres bura, ez a ketreccé vált üvegharang ráborult a mi karácsonyfáinkra is. S ha ki is gyulnak a karácsonyfa gyertyalángjai, nem tekinthetnek az ég derült, békés kékjére, nem nézhetnek a karácsonyi éj millió csillagszemébe, mert a fénysugarak rezgése beleakad a háború burájának véres felhőibe.

Érzed-e lelkedben a terhes légnymást? Érzed-e, hogy a béke városát bezárták egy csúf egérfogóba?! Érzed-e, hogy a békesség szelíd olajágára, melyet az első karácsonyi éjszakán az Isten nyujtott le, ráhengetítették a háború durva csataszekerét? S hogy bevérezték zöldelő levelét, hogy szétmorzszolták életerős ágát! Mintha föltámadtak volna a középkor flagellánsai!... Nemzetek rohannak el szemünk előtt, kezükben súlyos acélkorbács és verik ki egymásból a békesség lelkét. A zoltáros órájuk énekli a kemény igazságot: «Nem ismerték a békesség útját: nincs az Isten félelme az ő szemükben». (13. Zsolt.)

Ha karácsony szent éjszakáján a dómok íve alatt az egyházi zsolozsma első antifónája fölcsendül: «Rex pacificus magnificatus est, cujus vultum desiderat universa terra. A békesség Királya fölmagasztaltatott, az Ő orcáját kívánja az egész föld», akkor hagyj szabad folyást elfojtott könnyeidnek, imádkozzál oly gyermeki szívvel, ahogyan azelőtt soha, borulj az imakönyvedre és zokogva mondd: «Ó légy fölmagasztalva újra békesség Királya, szállj le újra közénk, mert az egész véresarcú föld kíván Téged! Emeld föl a békének elvetett, besározott, összetaposott, véres ágát! S vidd a háború vérontára fölé, hullajts egy pár levelet a háborús özvegyek és síró árvák szomorú karácsonyfájára!»

Most pedig hunyd le a szemed, hogy ne lásd a jelen borzalmait, add kezembe baráti kezéd. Mondok neked egy karácsonyi mesét. Egyezerkilencszáztizenöt éve történt. Leszállott két fehérszárnyú angyal az égből. Azért küldte őket az Úr, hogy ajándékozzák meg a szegény világ halandóit a leggazdagabb ajándékokkal. S kezdték kiosztani az

ajándékokat. Az egyik angyal aranyérmeket osztott aranyzsinórral. Az érmekre vérrel volt ez a szó rávésve: «Meváltás». A másik angyal meg kivette az emberek piszkos, fekete szívet és helyébe új szívet adott, gyémántból valót. Erre meg az volt vésve: «Szeretet».

S az emberek kapkodtak az ajándékok után, mivel az a két ajándék új emberekké, boldogokká, a fölséges Isten fiaivá tette őket. De megszállotta őket később valami átkos, rossz indulat. Közéjük ment az Ármány lelke. S az emberek egymásnak mentek. Eltépték egymás nyakán az aranyzsinórt és a «Meváltás» behullott a véres sárba, ahol ráléptek a szöges csizmák és átszágultak rajta a lovak acél patkói. Aztán fölvtágták egymás mellét és vad haraggal kitépték onnan a gyémántszívet. Az is sárba került. S az emberek nagyon szomorúak, boldogtalanok és szegények lettek.

S akkor jött utánuk még nagyobb szomorúsággal az ember Fia. Fejét körülövezte a békesség olajága. S Ő lehajlott, fölszedte a sáros érmeket és az eldobott szíveket. Sárosak voltak, de épek. Megmosta őket s újra csillogók lettek, szépek. S azután azt mondta angyalainak: ha megtaláljátok a békének eltaposott olajágát, ismét visszaadom az embereknek a boldogító két ajándékot, a Meváltást és a Szeretetet.

S az ember Fia arcán a szomorúságot kezdte fölvtálni az örömeinek a ragyogása.

— Eddig a mese. Most már fölnyithatod lehunyt szemedet. Véres üvegharangunk felhőin látod-e a fölírást? Arany betűkkel ragyog: «Bizalom! Én legyőztem a világot!» Még mindig kezemben tartom a kezed s úgy érzem, mintha ereid villanyáramába több melegség futott volna. Azt se tudom, hogy kié az a kéz, amelyiket fogok. De mi még találkozunk. Mi még egymásra ismerünk: Te is, én is és még nagyon sokan.

Azt is megírom, hogy *mikor*? Ha majd karácsony napján a föl-táron minden gyertya ünnepiesen fog ragyogni s az egész világot elfelejtve bele fogsz nézni a monstancia misztikus fehérségébe és ahhoz a titokzatos Szentséghez ezt imádkozod: *Isten, küldd el angyalaid által nekünk azt a békét, aminőt a világ nem adhat*, akkor a mi szemünk villanása találkozni fog Jézus szívében és mi, akik az Isten fiai vagyunk, átöleljük egymást az első karácsony örök szeretetével.

Porubszky Géza dr.

ÚJ KARÁCSONYI ÉNEK.

Sötét szoba, benne bús anya:
 Kialvó gyertya, füstölgő kanóc.
 H z éj hallgat, mint aholt banya
 S álomszemed csillogó szava:
 Ki az, ki most nem bánatmártalóc?

Hallgat ma a vidám pásztorének.
 Hídeg les a szent fenyő alatt.
 Uralma van siró öröm-télnek!
 H ranydiók háborús meséje:
 H Mars-isten útja itt haladt.

H sztalodhoz harcos árnyak ülnek:
 Ésatából jött édes vágyaid.
 H szemedbe fájó könnyek gyűlnek...
 Méhkalácsok kardja vágja széjjel,
 Karácsonyfán az angyal szárnyait.

Rakéták fénye ívben csillan,
 H ranyesőtől csillagos szobád,
 Szívedben maró sejtés villan:
 Jaj! Tán megölté, tán széttépte
 H arcmezőkön őt is egy gránát!

Hincs, kinek törj a fehér kalácsból,
 H méz most szemednek sós sava.
 Lopva jut ki a gyerekszobából,
 — Mint ijesztő vészmadár — az ágyú,
 Puska, kard, az ólomkatona.

Hincs, kinek add az anyai csókot,
 Hincs, kit várjon ölelő karod.
 Hítvesi szerelmed könnyel ojjod
 S ha tört magod is ravatalra szánod,
 Nem segíthetsz, bárhoggy akarod.

Mert elvitte valaki a Békét,
 Sasszárnyon vitte innen messzire.
 Letépték a karácsonyfa ékét...
 S mit elraboltak tőlünk, Jézus, te...
 Öröm, boldogságunk hozd ide!

Porubszky Géza.

oo

A látók éjszakája.

A fiatal asszony — akinek elegáns szépsége az ápolói főköttő alatt is előnyösen érvényesült — kedvetlenül rángatta vállát:

— Na, hát ép az én termemben nem lesz karácsonyfa.

A gondnoknő bocsánatkérően mosolygott:

— Méltóztassék belátni, kedves nagyságos asszonyom. Nem lehet a 6-os számú szerencsétlen betegünk miatt.

A szép asszony arca elkomorodott és könnyen felsóhajtott:

— Hiszen belátom. És tényleg nem sejtí a szerencsétlen, hogy ép karácsony ünnepére borult rá az örök éjszaka?

A gondnoknő szemébe könnyek futottak, ahogy nem-et intett.

«Békéjédelme jöjjön el a te országod!»

— Nem. Hetekig viaskodott a lázzal — kieshetett lelkéből minden dátum. Ma vették le szeméről a kötést és...

— És belenézett az örök éjszakába.

— Borzasztó volt. Az a néma kétségbeesés volt borzasztó, amely elviselte a vakságra ébredést. Most viseli a szomorú ébredés fájdalmainak első óráit; nem akarjuk zavarni mások örömeivel és ünneplésével.

— Hiszen úgy se látná a szegény.

— De megérezné a fenyőillatot. A többi sebesült is elejtene egy-egy szót szent estéről és karácsonyról, amit már sohase láthat életében a vak.

— Igaz. Akkor jobb lesz így. Maradjon ünnep nélkül és sötétségben az egész terem.

És úgy is lett. A 6-os számú beteg kórtermében nem gyúltak ki a karácsonyfagyertyák. Lomhán sercegelt a petróleumlámpa és a többi sebesült titkos hallgatással vette át a karácsonyi csomagot. Csak az egyik ágy fölé tűztek egy karácsonyfaágat, hogy parányi zöld reményt varázsoljon a szomorú terembe.

Csöndes, néma meghatottsággal feküdtek le a betegek. Az inspekciós fiatal asszony még egyszer végigjárta a termet, orvosságot adott be a nehezebb betegeknek. De a 6-os számú beteghez nem tudott közeledni, nem merte zavarni a lelki szenvedésnek szent magányosságát.

Azután eloltotta a lámpákat és sötétség borult a kórterembe. A fiatal asszony pedig visszavonult az ápolónői meleg kis fülkébe.

Magának se gyújtotta meg a lámpát. Leült a kályha mellé és belenézett a pislogó tűzbe.

Nem tudott lefeküdni, pedig puhán megvetve kínálkozott az ápolónői ágy.

Ott ült a kályha mellett és nézte a tüzet. Ráfeküdt lelkére a vak ember éjszakája és a könnyelmű, fiatal asszonyka szívébe ismeretlen árnyékok lopódtak.

Odahaza elegáns társaság ül a karácsonyfa alatt. Ő pedig idejött a szenvedés tanyájára. Miért? Egy kis virtusból, egy kis hiúságból, egy kicsi szánalomból. De most mintha az az első kettő egész elenyészne és csak a harmadik marad meg, hogy le fogja szívét a szomorú karácsonyeste varázsos misztikumával.

Kinézett az ablakon. A sötét kórházudvarban melankólikusan zizegtek a fák.

Rövidruhás kisleánykorában is így nézett ki az ablakon. Akkor a Jézuskát várta, most az emlékek és árnyak tovaütését nézi.

A Jézuska?...

Ó, azt a glóriás gyermekalakot rég kitörülte lelkéből társasága.

Ő fölvilágosodott modern asszony, aki elegáns barátságot tart fiatal atheista újságírókkal és lemosolyogja a bibliás gyermekmeséket.

Ha még hinni tudna... Ha hinne az evangélium csodás alakjában, aki megnyitotta a vaknak szemeit...

Mélyet sóhajtott.

— Igen, akkor bízni lehet abban, hogy nem lesz örökké vak a 6-os számú beteg, hanem meglát még egyszer karácsonyi fényt és akkor nem volna olyan nagyon-nagyon bánatos ez a karácsonyi éj.

Az óraütés tompán kongott a csendbe és felrezzent a merengő.

Inspekciós óra van. Igaz, hogy máskor nyugodtan aludta át, de ma odavonzotta szive a sötét betegszobába.

Meleg kendőjébe burkolódzott, meggyújtotta és kezébe vette a lámpát. De a terem előtt újra letette és nesztelenül nyitott a sötétbe.

— Kár zavarni az alvók álmait.

Megállt az ajtóban. Mindenki mélyen aludt. Orvosságtól volt terhes a levegő. Az alvók hangosan vették a lélegzetet, odaküntről bezokogtak a téli szélben vergődő ágak.

Akkor vette csak észre, hogy az egyik beteg fenn ül ágyában. Magára huzva a takarót, feláll. Akkor tapogatózva indul az asztal felé.

— Talán vizet keres — gondolta a fiatal asszony és szólani akart. De ajkán megakadt a szó: a hatos számú betege jár ott.

És megint torkát fojtogatta az a különös szorongó érzés. Nem mert megszólítani, nem mert kérdezni, hogy mi kell. Nem tudott hozzányúlni a nagy vesztes lelkéhez és mozdulatlanul áll, hogy észre ne vegye.

A vak az asztalhoz ért. A vizeskorsó után tapogatózott. Egyszerre hátraszegte a fejét. Arckifejezése nem látszott a sötétben, csak a keze, ahogy fölemelt valamit.

Az odadobott fenyőág volt.

Lassan arcához emelte. Végig tapogatta. Újra magához emelte és arca előtt tartotta. Talán illatát lehelte magába. Azután letette és egy darabig mozdulatlanul állt.

Csend volt, mély és fenségesen szép.

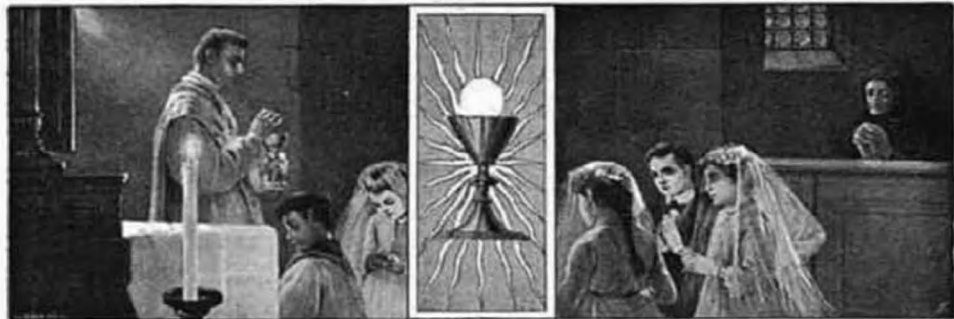
És a vak ember lassan letérdelt az asztal elé. Két kezével a fenyőgalyat fogta és beletemette fejét.

Az asszony szívére szorított kezekkel figyelt. Talán zokog...

Nem. Egy sóhaj se hallatszott. Csak valami halk mormolás. A vak imádkozott. Sokáig maradt úgy. Mikor végre felállt és visszatapogatózva ágyához magával vitte a fenyőgalyat is, fejét felemelve tartotta, mintha világtalan szemeivel látna valamit.

Már régen ágyában feküdt a beteg és az asszony még mindig a nyitott ajtóban állt. A folyosóról besivílt a szél és eloltotta a lámpát.

Az élet kenyere.

AZ ATLANTI-tengeren, Norvégia sziklás partjai közelében egy hajót rettenetes vihar lepett meg. A vitorlák szétszaggatva, az árboc eltörve... recsegett, ropogott az egész hajó, mialatt a hullámok torony-magasságig csapkodtak. A parti lakók észrevették a veszedelmet, de a tenger roppant háborgása miatt nem mehettek a hajón levő emberek segítségére. Aki akkor a tengerre merészkedett volna, a halál fia lett volna. Végre néhány napi dühöngés után lecsendesedett a vihar. A parti lakók azonnal áteveztek a veszedelem színhelyére. Mikor a hajótörés helyére érkeztek, csodálatos látvány tárult szemük elé. A tengerből kiálló sziklán egy anya feküdt, mellén szeggel ütött seb volt, amelyből még szivárgott a vér. Az anya karjai csecsemő gyermeket szorongattak s a gyermek nagy mohósággal szívta a vért anyja melléből; maga az anya azonban már halott volt... Megindító látvány! Hogy történt a dolog? A tenger hullámai ezt az anyát gyermekével együtt kidobták a sziklára. A vízbefulástól tehát megmenekedett; ehelyett azonban az éhhalál fenyegette. Mikor az anya látta, hogy éhen kell vesznie, nagy szeretetében arra határozta el magát, hogy legalább gyermeke éljen s szeggel sebet ütött mellén és saját vérével táplálta, éltette gyermekét... A szeretet csodája!

Dühöng, tombol a háború tengere. Ilyenkor a hadvezér legfőbb gondját képezi a hadsereg élelmezése. Étel nélkül a hősök is tehetetlen betegek; kiket az éhhalál elpusztít. Mily szomorú lesz a történelem azon lapja, mely kifejti dicső várunk, Przemysl elestét. A katasztrófa okát drámailag leírták a napilapok: «nincs eleség!» Egy szomorú menet indul utolsó rohamra. De a sorok már útközben megiritkulnak, kidőlnek a hősök, mert nincs kenyereük. A lelki bukásoknak hűségese képe ez. Bár észrevennék azok, kik sóhajtva nyögik: «Mindennapi kenyereünket add meg nekünk ma!» Hogy a csodás szeretet nyújt kenyeret saját testéből, ad italt föltépett szive sebéből.

Vihar tombol, háború dühöng körülöttünk, bennünk is. Harc árán kell megszerezni az életet. Fölütöm az Isten könyvét és örvendezve olvasom: «Én vagyok az élet kenyere, ki mennyből szállottam alá. Ha valaki e kenyérből eszik, örökké él; és a kenyér, melyet én adandó vagyok, az én testem!» Az élet tengerén magányos sziklára vetve nem kell elpusztulni, mert a Szeretet föltépte Szívét, hogy halála árán az én életemet megmentse. A bűn ezernyi ellensége körülzárva váramat, nem fog kiéheztetve megadásra bírni, mert «im szent testével táplál, hogy ne ártson örök halál!»

Ez a kenyér avatta nagyokká az első századok szenteit, vértanúit; ez teszi hőskökké az újkor névtelen hőseit is.

Harcban álltak az első századok hívei. Le kellene győzni a pogány császárok hatalmát. Választani kellett: földi élet Krisztus nélkül, vagy mennyei élet Krisztussal. S az utóbbinak akadt milliónyi serege. Zsenge gyermekek csakúgy, mint törődött aggastyánok «hősi halált» haltak. S mi adott erre nekik erőt? Az «élő kenyér», mely mennyből szállott alá. Mivel nem tudták, vajjon pap hozzájuk férhet-e a börtönbe, már előre, kis ércedényben ruhájuk alá rejtették az Úr testét, hogy magukat az utolsó nagy küzdelemre megerősítsék. Egy alkalommal pap is volt a börtönben, nagynehezen kenycrét és bort is szereztek a keresztény foglyok. Ámde a pap oda volt láncolva a padozathoz. Mit tettek hát a foglyok? Odatették a kenyeret és bort a pap mellére s így mondotta el az átváltozás isteni ígét s a keresztények mégis megszerezték a hősök eledelét, «az élet kenyerét».

A háború az egész világot kórházzá alakította át. Minden kórház egy nagy csatatér; a sok ezer beteget a betegségek golyói terítették le. A modern kor finnyás embere messze elkerüli a szenvedés ezen gyűjtőhelyeit, mert hiányzik szívéből a szeretet, mely életet ment. Azonban, aki eszi az «élet kenyerét», az fölkeresi ezeket a helyeket, mert azt akarja, hogy nekik is életük legyen. Nézzük csak azokat a földi angyalokat, kik teljes életükre bezárkóznak a betegek közé s annyi türelmet, szeretetet pazarolnak rájuk, mint egy anya gyermekére, pedig ők ezeket az embereket soha életükben nem látták. Fárasztó munkájukért bért nem követelnek az emberektől s a sovány koszon kívül semmit sem kapnak... azaz mégis a mai rossz világban nagy szeretetükért nem egyszer szitkokat, sértéseket aratnak. S ők mosolyogva az Úr lábaihoz rakják a jutalmat. Ó gyöngé nők, honnan merítetek az erőt ehhez a hősielethez? A jó lelkek a Szentségházra mutatnak. Mindenről lemondanak a világon, de egyről a viláért sem mondanának le: az Oltárszentségről, mert akkor erejükéről, életükről mondanának le.

Az élet háborúja kórházzá alakította lelkünket is, mert a bűnök

golyói sok sebet ejtettek rajta. Meg kell gyógyítani a sebeket a Lelkek orvosánál, meg kell tisztítani az irgalom forrásánál, hogy újra fölvehessük a harcot a bűn ellen. De honnan veszik az erény hősei az erőt küzdelmeikhez, győzelmeikhez? Krisztus oltára az ő asztaluk, az «Élet kenyere» az ő erőforrásuk s akkor a történelem nem beszél «hajótörött», «elesett» lelkekről.

Kozelka Jenő.

A karácsonyfa meséje.

HÓFEHÉR tájon, kopasz erdő szélén áll egy ház. A báró erdőkerülője élt ott boldogan családjával. Derék, szorgalmas emberek. Az erdőkerülő fizetéséből minden szükségesre telett. De amióta kitört a háború, bizony minden fillért meg kell fontolniok, mire adják ki, mert minden megdrágult, ő pedig semmivel se kap többet.

Ködös, adventi idők járták és már közeledett a Megváltó születésének ünnepe. A jó apának nagyon fájt, hogy olyan szomorú lesz a karácsonyuk. Mert a karácsonyát a szomszéd községből kell hozni, itt nincs, az pedig költséges dolog. Hiába dolgozott lázas serénységgel még más is a szükséges munkán kívül. Rá se hederítettek.

Hej, de csak akkor búsult el igazán, amikor a karácsonyelőtti nap is eljött; az apró gyermekek pedig olyan szépen imádkoztak a kis Jézuskához és várták a szent estét.

Gondolt egyet az apjuk. Az egyik erdőben van elég fenyőfája a gazdájának; megkéri, engedjen egy akármilyen kicsit is kívágnia.

A báró istentelen, rossz ember volt. Sehogy se hajlott a kérésre.

— Nem bánom, akármilyen fog történni is, megszerzem a karácsonyfát — szólt elkeseredve a szegény ember. — El tudnám-e nézni, mint sírnának az apróságok.

Homályosodott. Aztán sűrűn hullt a hó. Az erdőkerülő baltával a kezében a fenyveserdő felé tartott. A hó vastagon ellepte a ruháját. Nem törődött vele. Nem messze az erdő szélén kiválasztott egy kis fenyőfát. Még egyszer felfohászzkodott és néhány csapással kivágta a fát.

Boldogan vitte haza és letette a szérűbe, hogy a gyerekek észre ne vegyék.

— Anyjuk, te majd feldiszíted, ráakgatsz diót, almát.

A földesúr aznap délután nagyon unatkozott. Látta, mint sűrögnek-forognak mosolygó arcú cselédei. Boldogtalanul, egyedül sétálni indult.

Egyszer csak nyomokat vesz észre a hóban, melyek a fenyvesekhez vezették. Iszonyatos dűhre fakadt, amikor megpillantotta a kivágott fenyőfa helyét.

— Mit én... az én fáimból fog valaki karácsonyi örömet szerezni... nem... nem engedem.

A köd alászállott a földre és az emberek szent áhítattal várták a világ Megváltójának eljövetelét.

A báró egyenesen az erdőkerülő lakásának tartott. De figyeljünk csak, éneket hallok... jaj, de szép... mintha az angyalok éneke volna... «Krisztus Jézus született, örvendezzünk»...

Már habozni kezdett.

— Benyissak-e? — kérdezte magától. Keze tétován járt a kilincsen... Hallgatózott. Hanem újra erőt vett rajta a kegyetlensége.

— Ha már idejöttem, ne legyen hiába — szólt s rácsapott a kilincsre. A szobában az égő karácsonyfa körül ártatlan gyermekek énekeltek, a szülők pedig hálát mondtak a kis Jézuskának azért a sok jóért, amit velök tett és bocsánatot kértek, amiért lopásra vetemedtek.

Az asszony felsikoltott, a gyermekek félienken húzódtak anyjuk mögé. A földesúr szeretett volna visszafordulni.

— Az Istenért, kérem, bocsásson meg — könyörgött az apa — nem tehettem róla, bocsásson meg.

A tolakodó úgy érezte, mintha melegség támadna szívében. Az a szent családi béke, ami itt uralkodik, az meglepte őt; szegények és mégis boldogok. Egyre barátságosabb lett.

— Nem, nem haragszom, jó ember — szólt meghatottan. — Hanem mondaná el, mit ünnepelnek ma? Miért tudnak önök szegénységükben is boldogok lenni? Úgy szeretnék csak legalább is egyszer boldog lenni.

És a szegény ember mesélni kezdett a kis Jézuskáról, a karácsonyról. Az pedig mohón kapkodta el minden szavát.

És mikor a mesének vége lett, a meghatottságtól mindössze annyit mondhatott:

— Ó, kis Gyermeke, Te hoztad le a szép mennyországból a békét és boldogságot. Részesíts engem is legalább némileg ebben a nagy boldogságban. Tudom, méltatlan vagyok rá, de ígérem, hogy mától fogva megjavulok.

A gyerekek újra nekibátorodtak s még szebben rázendítettek a karácsonyi énekekre: «Dicsőség Istennek, békesség embernek!»

Ez volt szép karácsony. Amit az élet viszontagságai, a sors változásai nem tudtak megtenni, azt elvégezték a gyermekek. Hőfőhár lelkükkel, ártatlanságukkal meglágyították a legkeményebb szívet is.

Gáspár János.

Elefántcsonttorony.*

FLORETTÓI litániában a boldogságos Szűzet elefántcsonttoronynak nevezzük. Hogy miért kapta a Szűzanya ezt a címet, mi a története ennek a címnek, azt talán sokan nem tudják. A legméltóságosabb Oltáriszentség lelkes tisztelői és imádói talán örülni fognak, ha megtudják ezt mert az Eucharisztia és ezen szép elnevezés elválaszthatatlanul kapcsolódnak egymásba.

Az afrikai, de különösen az indiai elefántcsontot feltűnő tejfehérség, keménység és tartósság jellemzik. De keménysége ellenére is könnyen felhasználható a legkülönbözőbb művészi célokra. Az elefántcsont ezen tulajdonságait tartva szemelőtt, könnyű eltalálni, hogy miért lehet a Szűzanyát elefántcsonthoz hasonlítani. Mert, míg a földön élt, lelke ragyogott a fehérségtől; erős, kemény volt és mégis bámulatosan engedett az örök Művész tervező kezének; mert végül kitartott az erényekben, nem fogott rajta a bűn rozsdája. Ezt tehát értjük és nem is nehéz belátni. De miért elefántcsont-torony?

A keresztény ókorban és a középkor elején általános volt az a fel fogás, hogy az Üdvözítőt a Golgotán toronnyal ellátott sírba helyezték. Ezért azután az elefántcsontból készült kerek szentségtartókat toronyformájúakká kezdték átalakítani. Tehát az elefántcsonttorony elsősorban a legméltóságosabb Oltáriszentséggel függ össze. Mivel a boldogságos Szűz minden elefántcsonttoronyot messze fölülmul s mert ő az igazi, élő s nem élettelen elefántcsonttorony, melynél tisztább, fehérebb, nemesebb szentségtartóban még nem nyugodott az édes Üdvözítő, azért méltán illeti őt meg ez a bámulatosan találó és mélyértelmű elnevezés.

Milyen szépen beigazolódik itt az Egyház hite, hogy az igazi Mária-tisztelet Jézushoz vezet (per Mariam ad Jesum) s hogy viszont nincs semmi sem a katolikus Egyházban, semmi természetfölötti érték, semmi eszményi és örökértékű, aminek nem ezen vallás középpontja, az Úr Jézus, adná meg aranycsillogását, gyémántragyogását. Igen, így igazán kedves nekünk a turris eburnea, az elefántcsonttorony, ha az Eucharisziába kapcsolódik a Mária-kultusz, ha nem üres a szentségtartó, Mária, hanem ha meglátom benne és imádkozom benne és általa azt, aki az elefántcsontnak fehérségét, keménységét és tartósságát megteremtette.

Gyönyörű érv ez egyúttal azok ellen, akik attól félnek, hogy ha

* V. ö. dr. Netzhammer érsek előadását a XXIII. nemzetközi euch. kongresszuson Bécsben: «A legmélt. Oltáriszentség megőrzésének története». (A jeles előadó azóta már az örökkévalóságba költözött.)

Máriát nagyon tiszteljük, akkor megfélekedezünk Jézusról. Nem, nem ez az igazság. Ha nincs monstancia, akkor nincs szentségimádás; ha nincs elefántcsonttorony, akkor nem nyugodhatik benne. Az, akiért ez a torony készült, ha nincs Mária, nincs eucharisztikus Jézus; egyszóval a boldogságos Szűz tisztelete az igazi beharangozás az ő királyi Fiának imáadásához.

Nagyon idevág a boldogságos Szűz [egy másik címe: aranyház. A szentségtartók egyik formája a ház. A nyugati egyházban ugyanis szokásban volt s a keletiben még ma is igen gyakori, sőt Romániában általánosan el van terjedve, hogy templomhoz hasonló tartókban őrzik a szentségi Jézust. Gyakran híres templomok utáinzatai ezek aranyból, művészi kidolgozásban, tornyocskákkal és kupolákkal gazdagon díszítve. A bukaresti nemzeti múzeumban gyönyörű példányok láthatók. Ime megint egy újabb gyönyörű aranyhíd Jézus és Mária között. Ő a legnemesebb arany, az élő arany, melynél tisztábbat előállítani semmiféle művész nem képes. Ő tehát a legnemesebb értelemben vett aranyház, melynél királyibb lakása Istenfiának nem volt s nem is lesz.

Ezek a gondolatok mélyítik *eucharisztikus Mária-tiszteletünket*, nagy világhosszot derítenek a Szűzanya legújabb címére és megsegítenek abban, hogy igaz meggyőződéssel imádkozzuk: *A legméltóságosabb Oltáriszent-ségről nevezett Miasszonyunk, könyörögj érettünk!*

Várkonyi Fidél dr. S. O. Cist.

A nemzeti fogadalmi templom.

TALÁN még korai róla beszélni? De még se. Igaz, hogy még zeng a harci kürt és csattognak a fegyverek, de azért ti, jó lelkek, akik az Isten és emberszeretet útját készíttétek elő, tegyétek le az alapkövet annak az épületnek, amely Isten dicsőségére egy Máriás nemzet fogadalmát jelenti egy világ előtt. Egy fogadalmat, mely szilárd és méltó szent István fiaihoz: «Soha többet Rólad és a Te Szeretetedről meg nem feledkezünk». Szent lesz ez az eskü és nem pusztá szóvirág. Egy érces hang, mely vér-rózsákon, a sebesültek jajjain a haldoklók hörgésén, özvegyek és árvák bánatkönnyein át tör utat magának az Úr színe elé! Szálljon e szent eszme már most e nemesek szívébe és öltönn testet majd akkor, ha: «Lón nagy csendesség».

Dr. Alex.

Tovább egy lépéssel!

AZ ÚR JÉZUS nyilvános működésének harmadik esztendejében történt. Palesztinában rengeteg nép hullámozott. Úgy, mint ma a városokban a sok katona. De akkor nem háborúba, hanem a husvéti ünnepekre készültek Jeruzsálemben. Ebben az évben azonban sokkal többen jöttek össze. Messze országokból, Kis-Ázsiából, Egyiptomból is százával gyülekeztek a népek. A zsidó husvétinál ezerszer nagyobb dolog vonzotta őket: a názáreti Jézus. Mindenfelé hallottak már róla, hogy halottakat támaszt föl, betegeket gyógyít, csodákat művel egyre-másra és olyan bölcs, hogy már tizenkét éves korában tőle tanultak a legokosabb emberek. Izgalom ült az emberek arcán, százas és ezres csoportokban vonultak faluról-falura, városról-városra és kérdezősködtek, hol a Mester, a názáreti Jézus? Hiszen ettünk az imént a csodálatos kenyérből, melyet a pusztában számunkra megsokasított s mikor ezért királyunkká akartuk tenni, eltűnt. Hol van, mondjátok meg az Ég szerelmére, hadd lássuk ismét, hadd halljuk ajkának varázs igéjét.

Jézus pedig ezalatt az éjszakának negyedik örváltásakor az apostolok hajójára ment a tengeren járva. És amint meglátták őt a tengeren jární, megijedtek és mondták: Kisértet! És félelmükben kiáltoztak. De Jézus azonnal szólt nekik mondván: Bátrak legyetek, én vagyok, ne féljétek... A tenger pedig, mivel nagy szél fujt, erősen hullámozott...

És mikor beszállt a hajócskába, megszűnt a szél, az apostolok pedig odamentek hozzá, leborultak előtte, mondván: «Valóban Isten Fia vagy». (János 6. Máté 14.) És Kafarnaum városába hajóztak, ahol végre megtalálta őt a sok ezernyi nép.

És Jézus, kit oly lázasan kerestek, szólásra nyitja ajkát: «Az én testem valóban étel, az én vérem valóban ital; aki eszi az én testemet és issza az én véreimet, az énbennem marad és én őbenne. Atyáitok mannát ettek a pusztában és meghaltak; én vagyok az élet kenyere, aki

az égből szállottam alá, aki eszi az én testemet, annak örök élete lesz». (Ján. 6.)

Csodálatos beszéd! Ember soha ilyet nem mondott, mintha mindez mesékből hangzanék felénk. Pedig való igaz. Az Úr Jézus mondotta Kafarnaumban sok ezer ember jelenlétében.

De csodálatos volt a szavak hatása is. *Nyilvánvaló lett, hogy ki szereti Jézust.* Nyilvánvaló lett, hogy az ezernyi tömeg csak kíváncsiságból kereste az Urat, csak azért, hogy csodákat lássanak, csak azért, mert a kenyérszaporítás csodakenyeréből jóllaktak. De nem szerették Jézust. Mert ime, mikor Jézus felszólítja őket, hogy érte éljenek, vele táplálják lelküket s Jézus öbennük, ők Jézusban maradjanak, morgolódva elszéledtek. Ő a hálátlanok, kik csak gyomrukát imádták! Egyedül az apostolok maradtak körülötte, mert szerették Jézust véghetetlenül és térdeikre borulva mondták hálás szívvel a jó Jézus iránt: «Nálad vannak az örök élet igazságai, mi hisszük és tudjuk, hogy Krisztus vagy, az élő Istennek Fia». (Ján. 6, 69—70.)

Szeretetükért meg is kapták Jézus szent testét táplálékul az utolsó vacsorán a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Utána már nem is bánták, hogy a sok ezer nép elhagyta Jézust Kafarnaumban, mert úgy is csunya, gyomorimádó, hálátlan emberek voltak. Gyűjtöttek, toboroztak helyettük másokat. Sokat! Ezreket, százezreket, milliókat, kik mind szerették Jézust. S mert folyton fülükben csegették az Úr Jézusnak kafarnaumi szavai, azért szorgalmasan táplálkoztak az Oltáriszentségből az apostolok is s hiveik is. Jól tudták, hogy mint a testnek gyakran adunk táplálékot, akként a lélek is gyakran sóvárog legfőbb eledele, az Oltáriszentség után. Azt is tudták, hogy mint a mannát a pusztában ósatyáik naponkint szedték testi eledelül, akként az újszövetség égi mannája, az Oltáriszentség is naponkint várja az utána törtető lelkeket. Innen van, hogy az őskeresztények gyakran áldoztak. Sokan naponkint bizonyára. Mindnyájan pedig minden vasárnap. Pedig akkor szörnyű üldözés dühöngött s jaj volt annak a kereszténynek, aki pogányok kezébe esett, megölték vagy éhes vadállatok elé vetették. Mégis mentek, mert egyszer ették Jézust, nagyon szerették őt, akár meg is haltak érte, mert bátrak is voltak, mint a magyar katona, mikor hazáját védi. Szent Tarzicius, a mi védőszentünk és mintaképünk is így cselekedett.

Igen ám, de ha megkérdezem a papát vagy a nagymamát, hogy gyermekkorukban, mentek-e vagy most mennek-e gyakran áldozni? Azt a választ kapom, hogy nem. Pedig ők is szerették és talán ma is szeretik az édes Jézust, de nekik azt nem mondták, őket arra nem tanították gyermekkorukban, hogy menjenek gyakran áldozni.

S ha történelmed van, kedves kis barátom, s benne lapozol, hát

bizony nyomát se találod annak, hogy száz vagy kétszáz év előtt gyakran áldoztak volna? Hát miért? S miért menjünk mi gyakran? Jól figyelj ide, megmagyarázom.

De előbb gyerünk a háborúba! És pedig az olasz ellen, mert erre a hitszegőre legjobban haragszik a haza. Elő tehát a térképet, mappát. Keresd: *Görz*. Ó, hiszen a Höfer bácsi mindennap küldött róla hadijelentést, ott szerettek volna a taliánok áttörni és hazánkat letaposni. Persze keserűen megtapasztalták, hogy ahol magyar katona áll őrt és védi a határt, ott olasz sohasem fog áttörni. No de itt most nem erről van szó, hanem ott Görz tájékán kezdődik a *Karszt* hegység és nyulik végig Fiume városa fölött és a magyar tengerpart mellett. Ez a *Karszt* szörnyű hegység! Nincsen azon egy szem termőföld sem. Kietlen, zord, viharos, vad vidék, ahol csak a sakálok rémes ordítása visszhangzik a sziklabarangok sokaságában.

Pedig nem mindig volt ám ilyen ez a vidék. Valamikor ezt is királyi erdők takarták tele madardallal, erdei virágokkal csobogó patakokkal. De a kapzsi velenceiek kivágták az összes fákat és erdőket és belőle építették hatalmas városukat és erős hajóikat. Új fákat azonban nem ültettek. S azért a szél szabadon sűvöltött végig a hatalmas hegyláncokon és lassan-lassan lesöpört minden szem termőföldet s nem maradt egyéb, mint a kopár, ijesztő sziklatömbök.

Azóta kietlen, vad a *Karszt*.

De barátom, ma már ezen is segítenek. Ahol a mélyedésekben, vagy sziklák közt mégis megrekedt egy kis föld, oda növényt ültetnek. Rendszerint a szerény akácát. Körülkerítik kőkerítéssel, hogy a vihartól megóvják. No most mi történik? Az árva akác mellett a vihartól magával hurcolt föld és homok szépecskén lerakódik, az akác lehulló levele megalmazza úgy, hogy jövőre már három-négy új akácát lehet melléje ültetni. S így nő az akácerdő, melyet csakhamar felvált a gyönyörű fenyves és elérkezik az idő, amikor ismét hatalmas erdők fáival játszhatik a szél és vig madárdal gyönyörködteti az utast.

Kedves eucharisztikus szövetségi tagok! A gyakori áldozással is úgy történt a dolog, mint a *Karszt* hegységgel. Az öskeresztények gyakran mentek áldozni, általában vasárnaponként. De azután kezdtek abba hagyni, talán elfelejtették az Úr Jézus intését, hívását. Nem tudom. De azt tudom, hogy azután nagy viharok jöttek, mint a letarolt *Karszt*on, nagy kísértések a hit ellen, az erkölcs ellen s mert a lelkek nem táplálkoztak szorgalmasan az erősek eledelével, az égi mannával a szentáldozásban, azért a kísértések vihara lesöpörte lelkükről a hitet, a valóságot, elszakadtak az Úr Jézus igaz egyházától, lettek az emberek szociáldemokraták, anarchisták, részegesek, kicsapongók, istenkáromlók

stb. S ha hálát adhatsz a jó Istennek, hogy a kísértések és istentelenségek vihara a te jó szüleidet még nem bántotta, ne felejtsd el, hogy a vihar mindig tovább hatol káros hatásával, mint a tűz pusztító erejével és ki biztosít téged, hogy jó szüleid, testvéreid vagy saját magad is nem esel-e el, a hitelenség vihara alatt elvesztvén hitedet, mint a Karszt is viharai alatt elvesztett minden termőföldet?

Ezt a nagy szerencsétlenséget a jó Isten nem nézhette tovább, hiszen az Úr Jézus drága vérén megváltott nyája forog veszélyben és immár úgyis sokan, nagyon sokan veszítették el hitüket. Megengedte tehát, hogy az Úr Jézus földi helytartója, a megboldogult X. Pius pápa megnyissa a tabernakulumokat, az embereket fölszólítsa, sőt ha szükséges, Istentől nyert tekintélyével nekik meghagyja, hogy járuljanak ismét gyakran a szentáldozáshoz, vegyék magukhoz gyakran, havonként, hetenként, naponként méltóképen az Úr Jézust, hogy a hitben megerősödve bátor, lelkes katolikusok legyenek és maradjanak.

Aki tehát még vallásos, még szereti az édes Jézust, az kezdje meg a gyakori áldozást. Ő lesz az az illatos akácvirág, mely mellé majd egy, több, száz, ezer és millió akácfa telepszik és így ismét benépesül a falu, a város, Budapest, az ország, az egész világ buzgó, lelkes, bátor katolikusokkal, épúgy mint benépesül erdőivel és fáival a Karszt hegység.

Mi az eucharisztikus szövetség tagjai szívünkbe zárjuk az Úr Jézus fölhívását a kafarnaumi beszédben, követjük az őskeresztények gyakran-áldozó buzgóságát, lelkesedünk Tarzicius példáján, megfogadjuk a Szentatya komoly, szerető intelmét és fölírjuk zászlónkra a gyakori szentáldozás hitet adó és őrző programját.

Igazat mond az igazgató úr a múlt számban megírt gyönyörű cikkében ezen két végső sorával: Belső irányelv: áldozz annyiszor, ahányszor szereteted elvisz Jézushoz; külső irányelv: áldozz legkevesebbszer egyszer egy hónapban, de most tovább egy lépéssel! *Anyynira akarom szeretni az Úr Jézust, hogy a havi áldozás nekem csak kezdet; törekvésem mindig tovább jutni, hogy kéthetenként, hetenként s ha lehetséges akár naponként járuljak a legméltóságosabb Oltáriszentség vételéhez.*

Ez az eucharisztikus szövetség lelke.

Dr. Tiefenthaler József.

Isten a szeretet és aki a szeretetben marad Istenben marad.

Dunaparti séták.

Imre: Meg vagyok róla győződve, ha te egyszer elkezded a szentáldozást az Úr Jézus kopogtatására szived ajtaján, ha megpróbálsz végezni egész bensőségeddel s odanyujtod ajkadat a szent forrás vizéhez, elsimulnak kirívó tulajdonságaid és te megint a régi leszel és mégse az a régi, hanem új, valami új ember, aki a lélekből született.

Gyuri: Kitől tanultad te ezeket, Imre. Te egy remek ember vagy.

Imre: Kitől tanultam? Hát gondolkoztam és olvastam, megfigyeltem magamat és az életet és tapasztalataimat átvittem a szentáldozásra is. Kedves barátom, a szentáldozás az én legszentebb dolgom. Nem tudok ennél nagyobbat kitalálni magamnak. Ez az ég a földön, a mennyország a siralom völgyében. Amit az örök életben fogunk tenni: élni édesen az Istenben, azt kezdi meg már most a lélek, mikor iszik a kegyelmek ezüsttiszta forrásából. Az embernek kell az Isten, mert eredetétől fogva reá van teremtve és beteg, kínlódik, míg nem kap belőle valamit. Fuldoklik, kapkod, mint a madár az üvegbura alatt. És el is szárad előbb-utóbb, mint a töről metszett virág. Nekünk, kérlek, élnünk kell az Istenből és az Istenben, tüzes víznek, élő víznek kell végigfutni lelkünk erezetében, isteni élet, ez áramlik át a lélek milliónyi hajszálereibe, mikor áldozunk. De mit nézel oly nagyon, Gyuri, hát nincsen ez így szóról-szóra?

Gyuri: Beszélj tovább, kérlek beszélj.

Imre: Krisztus ismerve a lélek legbensőbb szövettanát, magát adta a kalandoknak, hogy forrásvizet öntsön a kiszáradt ajkakba. Magát adta, kibent ott lakott az istenség teljessége és szőlőtője lett az Atyának, az örök Agricolának, hogy zöldelő, fehér virággal pompázó, gyümölcsökkel

terhelt legyen rajta minden venyigéje. Odaadta testét, vérét, adott buza-
kalászt és szőlőfürtöt, hogy már ne legyen éhínség és szomjasság a
földön. Azóta hűsek a forró homlokok, tiszták a lázban égő szemek és
van isteni nedvkeringés az emberi erekben.

Gyuri: Én még nem hallottam így beszélni embert. Kedves Imrém,
te engem új világba vittél bele.

Imre: Az Isten nyit ki előttünk új világot. Ő tár elénk csodás
panorámát, mint ezt a tündéries estéli Dunapartot.

Gyuri (elgondolkozva): Sohsem fogom eltelejteni ezt a sétánkat.
A te szavaid, Imre, visszahódítottak az Úr Jézusnak.

Imre: Neki adj érte hálát, úgyis ideértünk a ferenciek templo-
mához.

Gyuri: Menjünk be kérlek, nézd mily szépen hívogat az ajtóból
jövő fény. (A két barát szóltanul a templomba lép. Orgonaszó hallatszik
ki a térre.)

FESLŐ BIMBÓK

A kis Jézus győzelme.

KÉPZELET, e gyors szárnyon tovaröppenő báránnyelű, elszállt hoz-
zám is és én átengedtem magam hatalmának. S a képzelet visz,
visz. Kék folyók, sárguló mezők, susogó erdők, csörgő, kacagó patakok
tűnnek el mögöttünk és mi szállunk, szállunk arra keletre, a galíciai
harcmezők felé. Most jönnek a hófödte csúcsok, kisebbek, nagyobbak,
megszűnik a madárkák éneke, a csevegő patakok zaja és hopp, egy-
szerre mi is fennakadunk egy csúcson. Csak a sebesszárnyú sas, meg a
képzelet juthattak ide.

Megállunk az ormon. A hegy lábánál völgy, széles, tágas, a völgyben
pedig főséges és borzalmas kép: dúló csata képe... Szuronyroham!...
előre!... hallatszik föl hozzám, közben a szomszédos hegyenelbődül egy-
egy ágyú, sivít a shrapnell, zúgva hömpölyög le a völgybe a hatalmas
hangáradat, amint elcsattan a negyvenkettes. A búcsuzó nap megara-
nyozza az égen lomha felhőket, melyek lassan összeverődve elfödik az
 eget, hogy ne legyen szemtanúja a rettenetes látványnak.

Ropognak a gépfegyverek, zúgnak, sivítanak a golyók, felhördül
egy katona, elterül a földön fájdalmas kiáltással. Körötte piros lesz a

sárguló gyp, üvegesedő szemei az égre tapadnak s a pajkos őszi szellő viszi utolsó sóhaját messze, messze Magyarország felé.

S most fõnn az égen — mikor legerõsebben tombol a harc — meghasadnak a fellegek, széthuzódik a felhõfüggõny, mint egy isteni kéz érintésére s a nyíláson békés, átlátszó füst gomolyg. Mint a harcoló katonák lelkébõl felszálló tõmjénfüst. Kép van ott is ellenkezõje a földõnlátottnak. Kép, édes mennyei kép, melynek háttere az égbolt átlátszóan tiszta kék kárpítja, kerete a hanyatló naptól megaranyozott báránnyelõk. A kõd kezd alakot õltetni, úgy, hogy tisztán látom már a képet. Balról a szunnyadó tigris, mellette a szelíd tehén, a jámbor juh s a morgó medve; sõrényes oroszlán, lompos farkas, közöttük az édes, szelíd, bégetõ kis bárány. A kép közepén megjelenik a kisgyermek Jézus ártatlan, kedves, fehér alakja. Kezében a diadalmas béke pálmája, mintegy jelentve, hogy ahol Ő van, ott a béke s a menyek égi csendje.

Betlehemi Jézuska, te egyesítsd a népeket szent testvériségben. Csak te csittíthatod le a szenvedélyeket és ellentéteket, békítheted ki a tigrist és a bárányt. A békének és szeretetnek örök fejedelme te vagy.

Pillanatokig szemlélem az édes képet, közben az ég felé száll hõ imám, hogy az édes gyermek Jézus segítse meg a szegény küzdõ magyar katonákat. Majd a nap hirtelen aláhanyatlík a szomszédos bércek mögött, a felhõk összefolynak, a kép eltûnik.

A harc már lecsendesedett, jönnek a szanitécek és fölveszik meghalt bajtársukat. Egy nagy tölgy árnyékában sírt ásnak és halk imát mondvá beteszik a sírba.

Engem meg képzeletem ismét fölkap szárnyaira, visz Dunántúlra, kicsi falucskába, ott egy csõpp sötét szobába. Este, a gyenge lámpafénynél egy kis család lelki szemei elõtt is megjelenik a kép, a kis Jézus a pálmával. Mintha intene vele, mintha azt susogná rezgése, hogy édesapjuk a békéért halt meg, hisz innen a családfõ a dicsõségért halt meg. Az apró gyermekek letérdelnek és összetett kezekkel imádkoznak. A lámpa szelíd fénye rávilágít ártatlan fejcsékjûkre.

Valahol fenn Galiciában teljesen befõdnek a hulló falevelek egy jeltelen sírt...

Vodicska Annuska,
cuch. leányiszõvetségi tag.

Szentáldozásod elõtt buzgón készülj az édes Jézus fogadására, szentáldozás után pedig térdreborulva üdvözöld Őt, imádd és mondd el Neki kéréseidet.

Röptében a nagyvilág körül.

Akik elsők a kötelességteljesítésben. Előttek fekszenek a bécsi lapok és egy, minden áldott napon, hasonló tartalommal visszatérő jelentésen akad meg a szemem. A királyi család tagjairól, az ő ténykedésükről, az ő működésükről szól a hír. Hol az agg uralkodónak valamely atyai gondoskodású cselekedetéről, hol pedig a főhercegek és főhercegnők résztvevő érdeklődéséről. Nem mulik el nap, hogy a Bécsben levő hadikórházak, üdülő állomások vagy egyéb, a sebesültek, lábbadozók vagy a harctérre induló katonák javát szolgáló intézmények ne részesülnének a legmagasabb figyelemben. Hosszú órákig tartó látogatások, mindenre kiterjedő részletes érdeklődés és a sok szeretetadomány mutatják a királyi család tagjainak a háborúban szenvedőkkel való benső együttérzését. A bécsi kórházakban fekvő magyar fiúk — kikkel elég gyakran találkozunk a császárvárosban — nem egy kedves emlékről, nem egy megható jelenetről tudnának mesélni. És így van ez mindenütt, ahol csak az uralkodóháznak felnőtt tagja székel. A jó példának pedig megvan a hatása. A karitatív mozgalmak, melyek ily magas pártfogásban részesülnek, eredményes folytatásra találnak harctereink egész «hinterlandjában». Most pedig az egész ország hadszíntér mögötti terület. Aki e sorsdöntő időkben, bármi legyen is foglalkozása, hiven áll helyén és teljesíti feladatát, mit törvény vagy hivatás számára kijelöl: résztvesz az ország védelmében. A hazát védi a katona. De a hazát védi a vasutas, a póstás, a lelkes, a közhivatalnok is és mindenki, aki a köz számára dolgozik. Kell, hogy olyan időkben, mikor az állam a köz érdekeit látja kockán forogni és megvédésükre a polgárok közösségét felhívja: mindenki tegyen, áldozzon, ereje és rendeltetése szerint, a köz javára. Minderre példával szolgálnak a királyi család fenséges tagjai, kiket ott látunk mindenütt, hol a hadviselés érdeke közreműködésüket, irányításukat megkívánja. Röpdőső golyók közt, fronton levő katonák előtt, a lövészárkknál feltűnik egy-egy főherceg alakja. Hadikórházak karbolos termeiben, sebesült harcosok

OLTÁREGYLETI ÉLET.

Budapesti országos központ.

Havi program. *December 8-án* a szeplőtelen fogantatás ünnepén a Virgo Reparatrix kongregáció összes csoportjai résztvesznek a 7 órai közös szentáldozásban, a 9 órai énekes nagymisén, a délután 1/4 órákor megtartandó szentbeszéd, a főljajnlás megújításon és a reá következő ünnepies áldáson.

December 13-án d. u. 4 órákor a választmány ülést tart.

December 20-án d. u. 4 órákor terjesztőnői ülés.

December 31-én d. u. 1/4 órákor szentbeszéd, Te Deum és ünnepies áldás.

Választmányi gyűlés. A Központi Oltáregylet választmánya 1915. nov. 8-án tartotta meg gyűlését. Megjelentek: Kánter Károly prelátskanonok igazgató, özv. örgróf Pallavicini Edéné elnöknő, Marie de Jérusalem anya, zárdafőnöknő, társelnöknő, a jegyzőkönyvet vezető anya, gróf Cziráky Lujza, Ghyczy Ida, Felmayer Vilma, özv. Heinrich Ferencné, özv. Návay Kálmáné választmányi tagok, dr. Gamauf István az Örökimádás-templom lelkesze, szerkesztő.

Az elnöklő igazgató mindenképp előtt is örömmel jelenti, hogy sze-

retett elnöknőnk, Kiss Aladárné egészsége állandó javulás útján van. Várva várjuk, hogy ismét megjelenjék körünkben és folytathassa áldásos működését.

A jegyzőkönyv fölolvása s a pénztári jelentés tudomásul vétele után a diplomakérdés kerül szőnyegre. A választmány tagjai nagy tetszéssel tekintik meg a remek kivitelű diplomát, melynek egy-egy példánya az összes Oltáregyleteknek lenne megküldendő. Sajnos, ez a jelen háborús viszonyok miatt, mikor Rómával az összeköttetés megszakadt, egyelőre nem lehet kivihető.

Több beérkezett kérvény ügye került ezután a választmány elé, melyek sorsairól később lesz döntés.

Az igazgató terjesztőnőül ajánlja Túrossy Annát és dicsérettel emeli ki özv. Miskó Józsefné lelkes gyűjtését. Egyéb tárgy híján a gyűlés véget ért.

Bazár.

A budapesti központi Oltáregylet sebesültjei javára december elején karácsonyi bazár lesz az Oltáregylet kórházában. A bazár december 4-én nyílik meg.

IRODALOM

Zu Füssen des Meisters. *Anton Huonder* S. Herder, Freiburg. A német aszketikus irodalom elsõrendû a maga nemében. Eredeti alkotása Huonder atya elmélkedési könyve, mely a jelen évben megérte a nyolcadik kiadását.

A szerzõ könyvével valóban kiérdemli az új kor lelkipásztorainak háláját, mert könyvét nemcsak nekik szánta, hanem oly módon írta meg, hogy aki kezébe veszi, az nehezen válik meg tõle és a lelki haszon nem marad el.

A könyv kiválósága mindenekelõtt abban áll, hogy egy pillanatra sem téveszti szem elõl a papság helyzetét a jelen kor viszonyai között. A szerzõ nagyon jól tudja, hogy a jelen kor, különösen a modern nagyvárosi élet a papságot igen nagy feladatok elé állítja és ezerféle kötelességet ró reá. A munkakör, a viszonyok, idõk és körülmények megváltoztak, az emberek gondolkozásmódja és fölfogása alakult, az Egyház és a papság azonban Krisztus megbízásából mindig olyan szerepet tölt be az emberi társadalomban, mint a szabályozó lendítõkerék. Nem gátolja a mozgást és fejlõdést, csak szabályozza, mérsékli, hogy meg ne ártson.

Nagy munka vár tehát korunk lelkipásztoraira s valóban hivatása magaslatañ kell állania annak, aki azzal meg akar birkózni.

Ehhez pedig Isten sok kegyelmén kívül tanítómesterre és mintaképre is szükség van. Azért a lelkipásztornak folytonosan vissza kell térnie az igaz Jópásztor ideális alakjához. Az õ képe örök! Míg körülünk minden alakul és változik: Ő állandó, Ő soha megöregedni vagy elévülni nem fog. *«Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.»* (Zsid. 13, 8.)

Ő minden idõben nemcsak mesterünk, hanem egyben példaképünk is marad: *«Mert példát adtam nektek, hogy amint én cselekedtem, ti is hasonlókép cselekedjetek.»* (Ján. 13, 15.)

Sajnos, a kiterjedt munkakör az élet örökös napszáma, amely a modern papságra is súlyosan nehezedik, csak keveseknek engedik meg azt, hogy naponta hosszabban elmélkedjenek. Az elcsigázott lélek nehezen alkalmas a huzamosabb magábaszállásra. Nincs hozzá elég ideje és ereje.

Oly elmélkedési segédkönyvre van tehát szüksége a lelkipásztornak, amely rövid aforisztikus alakban és jól körvonalazott pontokban tárja eléje a mi Urunk életét. Egy-egy rövid negyedórát még a legelfoglaltabb lelkipásztor is szakíthat idõrõl-idõre!

Szüksége is van arra, hogy a Mesterrel beszélgessen, tekintetéből vigaszt, szavaiból erőt, irányítást nyerjen az élet és munka labirintusában.

Ezt a célt nagy eredménnyel szolgálja könyvünk is. *Nem prédikációs anyagot*, hanem a papi élethez szükséges *elmélkedési anyagot* nyújt, azért mindenekelőtt a lelkipásztorhoz szól és az ő lelkében akar elhatározásokat kelteni.

Mindenki meg fog győződni használatközben arról, hogy a könyv eléri célját. Szeretetet, vigasztalást lehelnek lapjai; nem merevséget és rigort, hanem Krisztus békéjét öntik belénk, mintha csak az volna a mottója: «Gustate et videte, quoniam suavis est Dominus».

Új utakon, új alakban de régi és örök igazságokkal, Krisztus életének és cselekedeteinek eredeti megvilágításával tanácsot ad nekünk e könyv a mindennapi élet praktikus kérdéseiben is. Jó barátunk lesz. Örülök, hogy magyar fordítása készülöben van.

Kálmán György.

Lagerlöf Selma: Krisztus-legendák.

A HOSSZÚ éjszakák országából elindul egy nő napkelet felé. Költői lelke és gyulékony vére voltak útmutatói. «Krisztust keresem» — ez volt a programja. És nem forgatta a tudósok poros foliánsait, nem vizsgálta a kritikusok érveit, hanem ment messze keletre, a megszentelt Kánaánba. Aztán bebolyongta Judea hegyeit és érezte a fáradtság vérverejtékét. Elhaladt a pálmák árnyékában és megértette a pusztá hangját. Odaült a Sion mohos köveire és hallgatta a próféták panaszait. Nézte-nézte a beduinok fehér burnuszait és az arabok redős turbánjait és meglátta az ókor bölcsseit. Azután meghallgatta a népmisztika naiv meséit és összehasonlíttotta azokat az apokrif evangéliumokkal és felkiáltott: «Ez a Krisztus».

Nem a hittudósok, nem a bölcselők szabályai szerint haladt, hanem az egyszerű, a parabolákból táplálkozó lelkek kívánsága vezette. Azért nevezte el könyvét: legendáknak.

Ezt a könyvet ajánlhatom mindazoknak, akik már régen nem ünnepeltek karácsonyt, akik rideg szívvel álltak a kipirult arcú gyermekek mellett a szent estén. Tudom, hogy újra gyermekek lesznek, hogy újra megértik a levegőben repdeső angyalkák énekét: Gloria in excelsis Deo!

Bräutigam Ferenc.

KIMUTATÁS.

1915. október hóban befolyt adományok : Abrázics Kázmérené 1 K, özv. Balló Ferencné, Vörösmart 6 K, Karancssági tagok 83.50 K, Budapest-Kőbányai tagok 39.88 K, báró Huszár Imréné 5 K, Fazekas Erzsébet Sopron-Und 2 K, Kovács Sándorné 1 K, Kuzsán István 1 K, Krizsán Mária 1 K, Tóth Katalin 1 K, Bohuszláv Józsefné 1 K, Badse Katalin 2 K, özv. Kőteles Lajosné 1 K, Vulánszky Kázmérené 1 K, Molnár Györgyné 4 K, Kuttkay Gyuláné 1 K, Szabó Teréz Jászberény 2 K, Bakay Dezsőné 2 K, özv. Keller Károlyné 2 K, Török Mária 1 K, Szluha Vilma 10 K, Kohut János 2 K, Korin Mária 40 f, Krajcsi Mária 2 K, Kuszka Anna 2 K, Koncsek Hermin 1 K, Jancsik Stefánia 2 K, Gáspár József 2 K, Lenz Katalin 4 K, Ulika Ferenc 2 K, özv. Stiepek Pálné terjesztőnő által : Madarvoszky Franciska 10 K, Glasz Lajosné 3 K, Seidling Elza 2 K, Patocska Jánosné 2 K, Frost Jánosné 4 K, Weidinger Mátyásné 3 K, összesen 24 K, Molnár Györgyné terjesztőnő által : Gulyás Anna 1 K, özv. Branitzky Istvánné 2 K, Branitzky Anna 1 K, Missik Anna 1 K, Cucaji Józsefné 2 K, Fahrner Lipótné 60 f, összesen 7.60 K, Ghyczy Ida terjesztőnő által : Schmidt Ferencné 1 K, Szekuli Pálné 1 K, összesen 2 K, Molnár Mária 4 K, Fonikold Erzsébet 50 f, Fromm Julianna 1 K, Tóth Julianna 2 K, Tóth Rozália 2 K, Peer Ferenc 2 K, Peer József 2 K, Darnay Józsefné 2 K, özv. Matlag Istvánné 1 K, Faragó Mihályné 1 K, özv. Szabó Istvánné 2 K, Szemethy Luiza 2 K, özv. Gazder Józsefné 2 K, Szallár Józsefné 1 K, ft. Vida János Hilyó 1 K, Szabó Mária 2 K, Cserey Józsefné 5 K, Kizdián Györgyné 1 K, Jánosházai tagok 100 K, Tarnamérai tagok 16.20 K, Bajna Ferencné 20 K, Lőrinc Ilona 60 f, Zsiga Andrásné 1 K, Petróczy Mihályné 1 K, Fuchs Luiza 2 K, Vörös Terez 1 K, Bodos Sarolta 40 f, Tóth Terézia 1 K, Lősi Angela 1.50 K, Hont-Bernecei tagok 69.51 K, Király Józsefné 1 K, Zambó Imréné 2 K, Korunth Gizella 4 K, Weiss Gyuláné terjesztőnő által : Hruby Mihályné 1 K, Tóth Istvánné 2 K, Trexler Dezsőné 2 K, összesen 5 K, Balonyi Ilona terjesztőnő által : Zsámboly Gyulné 2 K, Bulkó Irén 2 K, Fray Istváné 2 K, Pellian Hermin 1 K, Balonyi Ilona 4 K, összesen 11 K ; Jungmayer Mihályné terjesztőnő által : Hirschvogel Mária 1 K, Berekasza István 5 K, összesen 6 K, Heilmann Mariska 2 K, Kaposkereszturi tagok 21.84 K, Somogyvári tagok 6.32 K, Less Anna 60 f, Jauri Irma 3 K, Hubai Teréz 2 K, Horváth Mária 1 K, Buzási Julia 1 K, Petricska Anna 40 f, Graff Jozefin 1 K, Ujhelyi Erzsébet 24 f, Leszkovszky Katalin 40 f, Vlasics Anna 1 K, Leszlicska Etel 1 K, Hajdu Eszter 1 K, Horváth Ágnes 1 K, Richter Irma 36 f, Obtolovics Teréz 30 f, Holencsik Ilona 1 K, Fertelmes Teréz 1 K, Surányi Mária 1 K, Huszár Katalin 1 K, Szakács Ilona 40 f, Svarcz Ilona 40 f, Kustyava Róza 30 r, Sipos Mária 60 f, Morell Teréz 28 f, Zsiskó Irén 40 f, özv. Zaklaideiné 1 K, Kovács Anna 1 K, Cziriák Gyula 1 K, Székel Erzsébet 3 K, Kovács Béláné 1 K, Balázs Katalin 1 K, Tepliczky Alajosné 2 K, Taliga Julia 3 K, Garamszőlősi tagok 11 K, özv. báró Orczy Szerafinné 4 K, Benyovszky Imréné 10 K, Negyedi tagok 11 K, Gyerki tagok 220 K, Molnár Mihályné 24 f, özv. Pálinkás Mihályné 2 K, özv. Márczy Lipótné 3 K.

«**Útmutató a magyarországi Oltáregyesület szervezésére**» most jelent meg.
Kapható: Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-ut 77. Ára 1 kor. 80 fill.

Regnum Marianum

ifjúsági lapjaink új évfolyamai a kezdődő iskolai évvel most indulnak meg.

A Zászlónk

a magyar ifjúság havi folyóirata. Mindent felölel, ami a diákéletet gazdagíthatja és megtölti a diák felkét nemes tartalommal. Előfizetési ára egy évre 2 korona.

A Zászlónk Diáknaptára

a diáktudományok rövid foglalata. Irodalmi, fizikai, technikai, földrajzi, művészeti, történelmi újdonságokat, humort és ismereteket vegyesen ad. Ára 1 K 50 fillér. A Zászlónk előfizetőinek 1 K 10 fillér.

A Nagyasszonyunk

a fejlődő magyar leányok havi folyóirata. Tanít, nevel, szórakoztat, de mindig a komoly szeretet hangján. Előfizetési ára egy évre 4 korona.

A Kis Pajtás

a kis fiúk és kis leányok kezébe való. Havonként kétszer jelen meg, tele versekkel, komoly és vidám mesével. Előfizetési ára egy évre 4 korona.

Az összes lapok kiadóhivatala:

BUDAPEST, VII., Damjanich-utca 50. sz.

Mutatványszámmal szívesen szolgálnak.

Walsér-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik

teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival
megjelent és kapható

Közönséges papíron:

Vászonkötés — — — — — 4 K — f.

Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 5 « — «

Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 6 « — «

Műnyomó papíron:

Vászonkötés, vörösvágás — 4 K 50 f.

Bőrkötés, vörösv., tokkal ... 5 « 50 «

Bőrkötés, aranyv., tokkal ... 6 « 50 «

Borjúbőr-kötés, aranyvágás,
párnázva, kazettával — — 8 K 50 f.

Japán papíron: (az egész könyv egy ujjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás — 4 K 50 f.

Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 6 « — «

Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 7 « — «

Borjúbőr, párnázva, kazettával 9 « — «

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál
Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy
utánvétell

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

REMÉNYSÉGÜNK 1966, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamal még kaphatók **1 K 40 fill.-jével.** egyenként